

Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 10.10.1990, sp. zn. 1 To 32/90, ECLI:CZ:NS:1990:1.TO.32.1990.1

Číslo: 26/1991

Právní věta: Při zkracování trestu podle čl. II odst. 3, 4 zák. č. 175/1990 Sb. se soud řídí pouze hledisky uvedenými v citovaných ustanoveních, nikoli obecnými zásadami pro ukládání trestů (§ 31 a násl. tr. zák.). Má-li se zkrátit trest v případě, kdy úhrnný nebo souhrnný trest byl uložen na dolní hranici trestní sazby stanovené na trestný čin, který není citovaným zákonem dotčen, může být trest zkrácen pod tuto dolní hranici.

Soud: Nejvyšší soud ČR

Datum rozhodnutí: 10.10.1990

Spisová značka: 1 To 32/90

Číslo rozhodnutí: 26

Číslo sešitu: 4-5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Přejícná ustanovení

Předpisy: 175/1990 Sb. čl. II odst. 3
čl. II odst. 4

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 26

Při zkracování trestu podle čl. II odst. 3, 4 zák. č. 175/1990 Sb. se soud řídí pouze hledisky uvedenými v citovaných ustanoveních, nikoli obecnými zásadami pro ukládání trestů (§ 31 a násl. tr. zák.).

Má-li se zkrátit trest v případě, kdy úhrnný nebo souhrnný trest byl uložen na dolní hranici trestní sazby stanovené na trestný čin, který není citovaným zákonem dotčen, může být trest zkrácen pod tuto dolní hranici.

(Usnesení Nejvyššího soudu ČR z 10. 10. 1990 sp. zn. [1 To 32/90](#))

Nejvyšší soud České republiky zamítl podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. stížnost krajského prokurátora v Praze proti usnesení krajského soudu v Praze z 28. 8. 1990 sp. zn. 2 T 10/85.

Z odůvodnění:

Rozsudkem krajského soudu v Praze ze dne 4. 6. 1985 sp. zn. 2 T 10/85 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 11. 1985 sp. zn. 1 To 22/85 byl obviněnému M. S. za trestné činy podle § 8 odst. 1, § 219, § 136 odst. 1 písm. a) a § 155 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. a) tr. zák. uložen úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 10 roků, pro jehož výkon byl zařazen do druhé nápravně výchovné skupiny.

Usnesením krajského soudu v Praze z 28. 8. 1990 sp. zn. 2 T 10/85 byl tento trest odnětí svobody, který byl uložen v rámci základní trestní sazby od deseti do patnácti roků, podle čl. 1 odst. 4 zák. č. 175/1990 Sb. zkrácen na trest odnětí svobody v trvání devíti a půl roku.

Proti tomuto usnesení podal stížnost krajský prokurátor v Praze. Vyslovil přesvědčení, že došlo k chybnému zkrácení trestu k odnětí svobody. I když se novela trestního zákona č. 175/1990 dotkla trestného činu podle § 136 odst. 1 písm. a) tr. zák., má stěžovatel za to, že jestliže byl trest uložen na dolní hranici zákonné trestní sazby § 219 tr. zák., nepřichází v úvahu uložení nižšího trestu, když tu nejsou dány podmínky pro aplikaci § 40 odst. 1 tr. zák. Současně uvedl, že nejsou splněny ani podmínky § 32 odst. 1 tr. zák., neboť obviněný sice spáchal trestnou činnost ve stavu zmenšené přičetnosti, ale tu si přivodil sám použitím alkoholických nápojů. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby napadené usnesení bylo zrušeno a původní trest byl ponechán nedotčen.

Nejvyšší soud České republiky z podnětu podané stížnosti přezkoumal napadené usnesení a řízení, jež jeho vydání předcházelo, a shledal, že bylo rozhodnuto v souladu se zákonem.

Podle čl. II odst. 4 zák. č. 175/1990 Sb. trest odnětí svobody uložený před účinností tohoto zákona za čin, který nadále bude posuzován jako mírněji trestný, soud poměrně zkrátí; přitom přihlédne ke vzájemnému poměru trestní sazby stanovené na původní trestný čin nebo přečin a sazby stanovené na čin mírněji trestný. Podle stejných zásad postupuje, jestliže byl za takový čin a sbíhající se jiný čin uložen úhrnný trest.

V daném případě je mírněji trestným činem trestný čin podle § 136 odst. 1 písm. a) tr. zák., který by byl nyní posuzován podle § 257 tr. zák. Pro tento čin je v zákoně sazba do jednoho roku, zatímco za trestný čin podle § 136 odst. 1 tr. zák. byla sazba do tří roků. Jak vyplývá z textu čl. II odst. 4 zák. č. 175/1990 Sb., je nutné tuto skutečnost promítnout do původně uloženého trestu. Citované ustanovení výslovně ukládá soudu povinnost trest poměrně zkrátit. V souladu s tímto závazným pokynem také soud I. stupně postupoval.

Soud I. stupně nepochybil, jestliže zkrátil trest odnětí svobody pod dolní hranici zákonné trestní sazby § 219 tr. zák., tedy pod deset roků odnětí svobody. V postupu podle čl. II zák. č. 175/1990 Sb. nejde o ukládání trestů podle obecných zásad trestního zákona, ale jde, jak se výslovně uvádí, o zkracování trestů. Jediným hlediskem je pak to hledisko, které je vyjádřeno v tomto článku, jestliže tedy jde o zkracování trestů, není ani právně významné, že - jak je tomu i v tomto případě - byl trest uložen na dolní hranici zákonné trestní sazby. Podle cit. článku zák. č. 175/1990 Sb. je třeba vždy zkrátit trest, jsou-li splněny podmínky pro zkrácení. Pokud by tomu tak být nemělo, muselo by to být výslovně uvedeno v cit. zákonu.

Za tohoto stavu věci byly shledány námitky vyslovené ve stížnosti krajského prokurátora nedůvodnými. Naproti tomu snížení uloženého trestu o půl roku je přiměřené. Krajský soud v Praze rozhodl ve věci odsouzeného M. S. zcela správně v souladu se zákonem a zjištěným stavem věci. Stížnost krajského prokurátora byla proto jako nedůvodná zamítnuta.